

Izdajajo Slovenski frančiškani. — Published by Franciscan Fathers.

Po odloku kardinala JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv.

Rafaela cerkveno pripoznana in priporočena.

474

Naši "ta rdeči."

"Pobijajte zmote, ter odpuščajte sovražnikom," je bil izrek sv. Avguština in to je tudi načelo našega lista. V člankih proti socijalizmu je naš edini namen: odpreti revnemu slovenskemu trpinu oči pred breznom, ki je že toliko naših ljudij požrlo in jim še preti s pogubo.

Začetek zaslepljenja našega delavca je preobila zavžita pijača. Nepokvarjen delavec pride iz stare domovine. Z veseljem ga sprejmejo ameriški rojaki in skušajo iz "Greenhorna" kmalu napraviti Amerikanca. Pri tem "izobraževalnem" delu ga seveda ne uče angleščine, niti ga ne podučijo o tu veljavnih zakonih, pač pa ga najprvo peljejo v ameriški muzej — v saloon, kjer bo novinec videl čuda vseh čud: tu se namreč pije

kar stojijo (kakor žival pri koritu) in eden plača za vse, vsi za enega. To bratsko početje novinec ugaja in kako ne bi, saj je po načelih svobode. Ko je enkrat bratska vzajemnost že na vrhuncu in ko od pijače zaslepljeni misli, da bo v Ameriki živel toliko let, kolikor kapljice je povžil, razvname se jezik in ta najlepši dar Stvarnikov, postane orodje nesramnih in brezverskih pogovorov. Iz početka on ne zapazi velike nevarnosti, ki mu preti iz strupenega "tritanja" po saloonih češ, saj smo bili le malo veseli, a v kratkem on postane pijanec, katerih Bog je trebih.

Verske dolžnosti mu postajajo zoperne, ker preobilo uživanje duha ne povzdiguje k Bogu, nego človeka tako daleč zaslepi, da reče: enkrat samo živim in sedaj naj u-

živam, saj po smrti tako nič ni". Evo Vam delaveca na robu propada.

Treba mu je le še malo strupa v sladki obliki in tega dobi v brezverskem časopisju. Norčevanje iz cerkve, duhovnikov, božjih obredov, dá — iz poglobitnih resnic katoliške vere, vse to mu prija in ga na krivem potu tolaži, češ, saj ne bom pogubljen. Cerkev se izogiblje kakor grd obraz zrealca, saj ve, da tam bi mu oči odprli, a on hoče ostati svoboden v blatu.

Padeec nevrednega služabnika cerkve (kakor zdaj Schmidta) ga kar najbolj potrdi v njegovem napačnem prepričanju, češ saj so res taki duhovniki in kedo naj bi še veroval!

Moj Bog, ali naj par izdajalcev, ki jih je v državi, vzame dobro ime ostalim žvestim podanikom? In kedor veruje v verske resnice, ali je z padeem kakega duhovnika zaklad teh resnic morda najmanj prizadet? Apostolska vera se glasi: "Verujem v Boga Očeta, v Jezusa Kristusa... v svetega Duha..." ne

pa verujem v duhovnika, v njegove slabosti in njegovo grešno naravo.

Toda izgubljeni ovčici je padeec enega duhovnika močno orožje in uteha njegovi vesti na krivem potu.

Ako je nesrečnik oženjen — uboga družina! Življenje v družini je vedno molčanje ali pa bestijalna kletvina. Revščina, nezadovoljnost in nekak skrivni strah so tu stalni gostje. Oče sam brez miru vesti, ne more mirno gledati obraza nedolžnih, sestradanih otrok, ki mu z pogledi očitajo krivdo. Nesrečna žena trpi in hira, brezsrčnež pa se pograza vedno bolj.

In ta podoba zemeljskega pekla, naj osrečuje naše amerikske Slovence? Mi nismo proti temu, da bi se delavec ne smel veseliti in uživati potrebnih pijač, toda "veselite se v Gospodu", to prinese delavcu mir, ki osrečuje njega in celo družino. Ne tisti, ki se lahko ponaša "koliko ga nese" ampak tisti ki ne ponižuje sebe pod žival in se zna zatajevati, je korenjak. X.

Napuhnjeni slikar.

Fr. A.

Dolgo časa se je nek slavni slikar trudil s svojim sinom, da bi ga izučil za dobrega slikarja. In res je začel mali nekaj časa sem samostojno in po lastni iznajdbi delati. Pred kratkim se je začel celo skrivaj ukvarjati z neko sliko, ki jo je mislil očetu pokazati še le po izvršitvi, da bi ga prijetno iznenadil. Oče je pa zvedel za sinovo namero in je šel skrivaj v njego delavnico ter za kratek čas naredil na sliki par potez, ki so jo zelo polepšale. Ko se je vrnil mladi slikar k svoji podobi, se je

čutil zelo zadovoljnega sam s seboj in z novo gorečnostjo nadaljeval svoje delo. Nekaj dnij pozneje je porabil oče zopet sinovo odsotnost, šel v njegovo delavnico, predelal nekatera mesta na sliki in se spet neopaženo odstranil. Ko je sin drugi dan stopil pred svojo sliko, je občudoval z nova sam sebe v tem, ker je mislil, da je sam včeraj to naredil. Tiho je rekel sam sebi: "Resnici na ljubo moram priznati, da sem bil včeraj prav posebno navdihnjen". In vedno bolj je bil prepričan o svoji na-

darjenosti. Njegov oče je do izvršitve večkrat ponovil svojo šalo in mladi umetnik je vedno z večjem veseljem občudoval vspeh svojega truda. Ko je bila enkrat slika končana, je oče še enkrat skrivaj prišel blizu, vzela čopič in z mojstersko roko popravil par pomankljivosti, tu in tam kaj omilil, tako da je bila podoba v resnici lepa. Lahko si mislimo z kakšnim veseljem je bilo prevzeto srce mladega slikarja, ko je drugo jutro gledal svojo sliko in sam sebi dejal: "To je moje delo". Zdaj skliče vse svoje tekmece in vse zvedence, da bi jih naredil za priče svoje slave. Vsi so bili edini v tem, da mu je najbrž oče pomagal pri delu.

„Na ta ugovor sem bil pripravljen“, reče jim, "toda vedite, da te slike moj oče ni nikdar videl in tudi ne ve, da je sploh na svetu. Sam sem jo skrivaj slikal in upam, da ga s tem prijetno iznenadim." Res prosi očeta, naj pride v njegovo delavnico. Ta se je seveda delal pred krasno sliko zelo začudenega, ga prisrčno objel, mu častital, ter ga opominjal, naj nikakor ne zanemarja svojega daru, ki mu obeta enkrat mesto mej največjimi slikarji.

Sin je dobil vsled lepote in popolnosti, katero je menil, da je dal svoji sliki, tako visoko mnjenje o samem sebi, da se mu je zdelo, da ne potrebuje več očetovega sveta. V svoji nespameti si je celo domišljeval, da se ima za svoj napredek zahvaliti bolj svoji lastni nadarjenosti, kakor pa poduku tako velikega umetnika. Da, bil je celo tako nesramen, da je dal očetu to razumeti, da ga smatra bolj za svojega tekmece, nego za učitelja. Tu mu pa oče v strahu, da se ne bi popolnoma prevzel, razodene prevaro, kako se mora v prvi vrsti samo njegovemu čopiču zahvaliti, da ima podoba nekaj vrednosti. Koliko je bilo ponižanje mladega moža pri tej novici! Večjega si skoraj ne moremo misliti, toda bilo je polnoma zaslužno.

Mnogo ljudij lahko spozna v slikarje-

vemu sinu samega sebe. Njemu je podobna ona mlada oseba, ki se tako postavlja s svojo lepoto, ko hoče, da bi ga zaradi tega drugi hvalili, se ji prilizovali in jo občudovali, kakor da bi imela ona kako zaslugu pri tem, da je lepa. Njemu je podoben oni pisatelj in učenjak, ki se hvali z svojo nadarjenostjo, katero mu je čisto prostovoljno podelil Stvarnik, ne da bi imel on pri tem sploh kaj govoriti.

Istotako najdejo v malem slikarju svojo podobo vsi tisti državniki, bogataši in drugi podjetniki, ki pripisujejo svoji lastni moči in srčnosti vse uspehe, ki so jih dosegli in jih dosegajo pri raznih podjetjih, ko jih je vendar le roka božje Previdnosti vodila, da so tako zvršili večne božje sklepe.

Mladi mož v naši priliki je bil tako zaljubljen v svojo dozdevno zmožnost, da je pozabil dolžnost do svojega očeta in se mu hotel celo postaviti jednekega.

Kaj resnična podoba naših modernih modrijanov, ki v svojem napuhu taje Boga, ki je Stvarnik njih samih in njihovih darov. Namesto da bi Bogu hvalo dajali za svoj razsvitljeni um rabijo ravno nasprotno te darove v to, da se zoper njega bojujejo in so celo tako nespametni, da stavijo sami sebe za bogove na zemlji in hočejo dajati postave.

Oče je hotel mladega slikarja ozdraviti od njegove nečimernosti, s tem, da mu je pokazal, komu mora biti hvaležen za lepoto in popolnost slike. Ravno tako uči Bog tudi nas po pameti in veri, da je vse dobro, kar imamo in storimo le od njega in da sami nemoremo ničesar storiti. Žal, da je naš napuh gluh za ta nauk. Toda koliko bo naše ponižanje na sodni dan, ko bo Bog v pričo celega sveta odkril našo revo in slabost! Prisiljeni bomo takrat spoznati, da vse to, kar smo s tolikim veseljem pripisovali, sebi, ni bilo naše, ampak božji dar in, da je-le Njemu veljala vsa ta hvala n slava.

Zmagoslavje našega kralja.

(Dalje.)

"Peklenska vrata ne bodo premagala", te besede so se vresničile tudi nad krvoločnimi preganjavci kristijanov. Bogastvo, posvetna moč, umetnost Rimljanov, vse to ni moglo zatreti nauka v "Križanega Nazarenca". Tudi krvoločno mučenje, s katerim so skušali rimski cesarji spraviti iz sveta vernike večnih resnic, ni pomagalo, dá — to je celo koristilo k slavni zmagi nad praznovornim poganstvom. Res čudna so božja pota, Rimljani bogati, kristijani revni, oni spoštovani, slednji zasmehovani, pogani učeni veljaki, apostoli revni in priprosti ribiči, oni z mečem v roci, ti pa z Križanim v srcu, in glej, zmaga je slabotnih boriteljev Križa. Cesarje, preganjavce je zadela že na tem svetu huda kazen: vsi trije: Dioklecijan, Maksimijan in Galerij so umrli grozne smrti; Dioklecijanu se je otemnil duh, ter je v blaznosti umrl leta 306, Maksimijan se je v obupu obesil leta 310, Galerij pa poginil kakor Herod, najnesrečnejše in najnesramnejše bolezni leta 311. Krščanstvo se je po teh hudih borbah širilo od dne do dne in iz krvi neprešteti mučencev je rastlo deblo, na katerem se je blestel nepremagljivi križ.

Naslednik treh krvoločnežev je bil Konstancij Klorij. Ta vladar je bil splošno priljubljen radi svoje pravičnosti; vsakdo je občudoval njegov potrpežljivi značaj in usmiljeno srce, ki ga je imel do vseh

podanikov brez razlike. Dasi je bil Dioklecijanov ukaz proti kristijanom razglašen tudi po vzhodnem delu cesarstva, vendar on ni pripustil niti enega kristijana usmrtiti, ampak jih je celo globoko spoštoval in jih radi njih zvestobe in krotkosti zelo ljubil. Veliko jih je vzel tudi k sebi v službo ker njim je mogel najbolj zaupati. Krasne so besede, ki jih je on zaklical kristijanom, ki so iz posvetnih ozirov hoteli odpasti od vere: "**Sramujte se, jim je rekel, vi hočete odpovedati zvestobo nebeškemu Gospodarju in kako naj jaz, vaš svetni gospodar od vas pričakujem zvestobe in pokorščine!**" Vse te mlačne kristijane je izpodil iz syojega cesarstva.

Njegov sin in naslednik Konstantin je posnemal lepe očetove vzglede, ter podpiral kristijane v vsakem oziru. Gotovo, da to ni bilo brez posledic: kristijani so se množili v celem cesarstvu in z njimi je rastla zvestoba in udanost napram cesarju. To je Konstantin tudi kmalu uvidel in za to je poklical v svojo armado večinoma kristijane, katerih junaštvo je že njegov oče občudoval.

Dasi je Konstantin tako ljubil kristijane, je bil sam še vedno pogan in to iz več vzrokov. Kar je starega se ne dá kar iz lepa odpraviti in tako je bilo tudi v njegovem položaju. Bogovi poganov so bili pač stari veljaki in gorje tistem,

ki bi si jih bil drznil vreči med staro šaro, on bi bil izdajalec domovine. Poleg tega je imel Konstantin tudi dosti sovražnikov krog in krog cesarstva. Naslednik Dioklecijana, Maksimij Daja in naslednik Galerija Licinij, sta komaj čakala, da ga napadeta ter si bratsko razdelita njegovo cesarstvo.

Najhujši sovražnik, ki mu je tudi po življenju stregel, je bil pa njegov sorodnik Maksencij (sin Maksimijana), ki je bival v Rimu ter vladal Italijo in Afriko. Ta krvoločni preganjalec kristijanov je imel veliko število najboljših, najizurjenejših vojakov ter neizmerno bogastvo na razpolago. Bil je toraj zelo nevaren, ne samo kristijanom, ampak tudi Konstantinov so-

vražnik. Zgodovina nam pove o njem to le: "Nobeno premoženje, nobeno posestvo, ter nobena čednost ni bila pred tem krvoločnim trinogom varna. V Rimu je bilo tedaj toliko trinogov, kolikor uradnikov in vojščakov." Gotovo, da tako podli vladar ni mogel biti Konstantinov prijatelj. Konstantin sam pa je čutil, da je njegovo vojaštvo preslabo za napad in to je dajalo Maksenciju poguma, da se je napram njemu še bolj ošabno obnašal ter ukazal celo vse Konstantinove sorodnike, ki so bivali v Rimu, pomoriti. To je pa bilo Konstantinu že preveč in primoran je bil prijeti za orožje, ki naj odloči usodo cesarstva in krščanstva.

(Konec prih.)

Rev. A. Smrekar zaspal v Gospodu.

Zopet je posegla smrtna kosa v vrste slovenskih duhovnikov, ter nam pokosila krepko moč, Rev. Andreja Smekarja, slovenskega župnika v Collinwood, O.

Ranjki gospod je bil mož blagega značaja in jako marljiv pisatelj. Žal le, da svojih prozodov ni dajal v javnost, temveč hranil doma pri sebi. Dvakrat škoda zlasti, ker je kleta roka nekega tatu prosegla po teh njegovih rokopisih, katere je zapustil in jih ukradla. Sumi se, kdo jih je ukradel, toda dokazov ni. Mi smo ranjkega gospoda opetovani prosili, da bi nam blagovolil poslati za naš list kaj tvarine. Da, obljubili smo tudi za primerne spise nagrado, in ponudili smo mu založništvo, pa nam na nobeno pismo niti odgovoril ni. Za to v resnici silno obžalujemo, da so spisi izginili, ker nikdar ne bojo dosegli svojega namena in prišli na svetlo, ker tat jih izdati ne more, enako jih prodati nemore; toraj ako noče biti prijeto, mora jih uničiti.

Blagi gospod župnik naj v miru počiva!
Rev. Andrej Smrekar, rojen dne 29.

novembra 1871 na Goriškem, je dospel v Ameriko leta 1891 ter vstopil v St. Paul Seminary, St. Paul, Minn., kjer je bil leta 1897 posvečen v mašnika. Nato se je podal v škofijo Duluth ter sedem mesecev služil kot duhovni pomočnik pri Rt. Rev. Msgr. Jos. Buhu v naselbini Tower, Minn. Od tam je bil za dve leti poslan na Ely za župnika cerkve svetega Antona. — Potem je skoro tri leta župnikoval na Toweru, odkoder je oskrboval tudi misijonsko postajo Mesaba. Konec leta 1903 je bil postavljen za duhovnega oskrbnika katoliške bolnišnice sv. Antona v mestu Bemidji, Minn.; tam ni ostal dolgo, ker je še isto leto prevzel župnijo sv. Antona v Duluthu. Leta 1905 je zapustil Minnesota in se podal na vzhod v državo Ohio, kjer je najprej nekaj časa deloval v slovenski fari sv. Lavrencija, potem pa v Lorain, O. in sv. Vida v Clevelandu. L. 1908 je prevzel slovensko župnijo v Collinwoodu, O. Rev. Smrekar je znan tudi kot pesnik in pisatelj.

Samostani ustanovitelji ljudskih in visokih šol.

(Socijalistom zabavljačem čez samostane v poduk.)

Staroznana resnica v zgodovini je, da je bil v prešnjih časih vsak samostan tudi šola ob enem. Nekateri teh samostanov so bili kar prenapolnjeni z ukaženo mladino, tako na primer je obiskovalo šolo v Clonradu na Angleškem, v šestem stoletju tritisoč otrok, šolo v Baugorju pa celo štiri tisoč. Ravno tako prenapoljene so bile samostanske šole tudi v poznejših stoletjih ne samo na Angleškem, nego po celi Evropi.

V teh samostanskih šolah se pa ni skrbelo samo za mladino ampak so se podučevali tudi odrasli v temeljnih resnicah katoliške vere in v naukih, ki so jih priprosti ljudje lahko razumeli.

Tudi puščavniki niso v tem oziru lenarili. O sv. Pahomiju (†348) je znano, da on ni učil samo svoje samostanske sobrate, nego je podučeval tudi otroke, ter naročal tudi ostalim sobratom, naj zbirajo otroke v samostanskih šolah. Znano je tudi o sv. Hijeronimu (†420) cerkvenemu učeniku, da je poleg vsega obilnega dela žrtvoval vsak prosti trenutek vzgoji mladine. Sv. Janezu (†407) so pošiljali stariši otroke v šolo. Sv. Benedikt je v svojih redovnih pravilih izrecno zapovedal, da naj se kar najbolj pazi na otroke od 6—14 leta in naj se jih temeljito podučijo v vseh strokah. Njegovi številni nasledniki so se tega ukaza držali skozi vsa stoletja in dandanes nam pričajo šole, ki jih benediktinci oskrbujejo, da v samostanih se ne pase lenoba. Večina samostanov so bile šole, v katerih se pa ni podučevalo samo otroke plemenišev in svobodnih ljudi, ampak se je

skrbelo tudi za revne sirote. Večji samostani po mestih so bili namenjeni za višjo izobrazbo, med tem ko so samostani po deželi podučevali priprosto mladino. V samostan so se sprejemali otroci sedem, pet in celo tri leta stari in tako jim je bila prilika dana že v zgodnji mladosti, priučiti se dobremu in koristnemu, — po izreku meniha Cerveja, ki pravi: "Boljše skrbeti, da se mali otrok v koristnem podučji in izobrazbi, kakor nabirati za njegovo bodočnost ogromnega premoženja."

Po tem izreku so se menihi tudi vedno ravnali in od tod ona gorečnost in požrtovalnost za mladino.

Kakor menihi, so ravnale tudi samostanske sestre. Že o času sv. Bonifacija je bil nebroj samostanov, kjer so sestre podučevale deklice v raznih strokah. Ne bo zastonj, že pripomnimo, da vsak trud, ki so ga samostani žrtvovali prosveti narodov, je bil brezplačen.

Torej že več ko 13 stoletij priča o delavnosti samostanskih ljudi in glej ves trud teh dolgih let je v očeh socijalistov sama lenoba. Pokažite vi, sociji, kje so šole, ki ste jih ustanovili vi ali vaši generali! Da, priznamo, tudi vi imate svoje zasluge, tudi vi se lahko ponašate z uspehi svojih šol in to so sestradani otroci družin, kojih poglavar je socijalist, poulične propalice, ki se bojijo luči dneva, zapeljani mladeniči, katere ste oropali vseh duševnih zakladov, ječe, ki se polnijo z privrženci vaših nauk.

Vse to je vašega truda in vaših šol sad.

* * * * *

Tahko.

* * * * *

Ponosno in samozavestno ogleduje novo puško, ki mu visi preko rame, in prav rad bi jo poskusil na kaki živali, a nobenega zajca, nobene lisice ni zapaziti v snegu. Sree mu kar poskoči veselja, če se spomni, kaj vse ima na saneh, ki jih vlečejo psi več sto korakov pred njim: še nekaj drugih pušk, patron, celo steklo, porcelan in kdove kaj vse mu je dal oče Oroncev.

Tahko misli, da je najbogatejši mož cele Alaske. Med Indijanci bo pa gotovo vsaj eden najbogatejših. Marsikateri glavar ga bo zavidal radi njegovih dobrih pušk, ker sam ima navadno le po eno, pa še to slabo. In Tahko misli, le na to, kako bo razveselil svojega očeta in mater z vsemi temi stvarmi. In srečnega, zadovoljnega se začuti Tahko. Toda kali mu srečo misel: ali pa sploh najdeš še očeta in mater, ali sploh prideš srečno v domovino? In zamisli se, obraz se mu nabere v gube in molče drsa naprej, naprej po belem snegu.

Kar ga vzdrami nekaj neprijetnega. Na glavo ga zadene velik kamen s tako močjo, da se zvrne po tleh. Dasi malo zbezan zgrabi brž za puško, skoči pokonci in gleda, odkod je priletel udarec. Kar zagleda na robu gozda za drevesom komaj 30 korakov oddaljenega Inoita, ki je stopil zopet izza drevesa in vihtel znova veliko sulico, da jo zažene na Tahka. Ta pa nameri puško ravno v prsa hudobnežu, ki ga čaka tu že več dni, da bi ga oropal. Tahko bi ga zadel gotovo v sree, ker se bil v streljanju zelo izuril na morju na lovu morskih psov, a v hipu se spomni nečesa. Če moža usmrti, pride v goreče jezero budobnega duha, odkoder ni več rešitve. Nočem ga ustreliti, si misli, ne ga usmrtiti, le toliko ga zadenem, da mi ne bo mogel več škoditi. Pomeri v roko, strel počí in Inoit obleži s prestreljeno roko. Tahko ga hoče kar pustiti in iti za psi, ki so že daleč spredaj. Toda spomni se, da bi ranjenec v snegu lahko zmrznil; zato zažvižga psom, da se ustavijo, in se bliža zelo oprezno ranjenemu Inoitu.

Ko ga ta zapazi, stegne ranjeno roko proti njemu in ga prosi:

"Nikar me ne usmrti, prosim te, samo ne umori me nikar!"

Tahko pa odvrne:

"Ne boj se! nebeški Bog mi prepoveduje ropati in moriti svoje brate. Vrzi proč orožje, da ti obvežem rano!"

Inoit se silno začudi dečkovi velikodušnosti in vrže daleč proč sulico in bodalo, ki ga je imel za pasom.

"Inanci so pač veliko boljši in plemenitejši kot moji Inoiti," dé nekako osramočen.

Tahko pa odvrne:

"Tudi Inanci so divji, surovi in ropajo svoje brate; toda jaz sem se učil moliti pravega Boga, ki pa strogo prepoveduje rop in umor."

"Ja sem pa do danes zasramoval bele duhovnike," vzdihne bolestno Inoit. "Toda še danes hočem iti k njim in se pri njih učiti."

Tahka zelo razveseli ta trden sklep in te resne besede. Brž steče k sanem in prinese v mali steklenici mazila za rane, ki mu jo je dal oče Oroncev, in skrbno obveže rano. Nato ga vpraša, ali more sam hoditi; in ko mu potrdi ranjenec vprašanje, mu da še nekaj požirkov močnega vina, ki mu ga je tudi dal za pot oče Oroncev. Inoit pa se dvigne, gleda ves začuden dečka in reče:

"Jaz sem hotel tebi slabo storiti, ti pa mi povračuješ z dobrim. Tega pač ne pozabim nikdar."

Nato odide in izgine v gozdu, Tahko pa nadaljuje svojo pot. Zopet se čuti srečnega in veselega kot še nikdar prej in vedno misli le na očeta in mater in se spominja očeta Oronceva, ki mu je pravil slično zgodnico o usmiljenem Samaritanu. A odslej mora biti bolj pazljiv, bolj previden. Dasi je bil prej kot Indijanec navajen, da mu ni ušel niti najmanjši šum, vendar je sedaj drugačen. Na ladji se mu ni bilo treba bati nobe-

Devica čistiljiva, prosi za nas.

nega napada, zato se je navadil že ne-kake brezskrbnosti. Sedaj pa mora že bolj paziti na vse strani.

Približal se je večer. Psi so bili že utrujeni in upehani, vozili so vedno počasneje. Tahko se ustavi in sklene prenočiti med dvema velikima skalama v gozdu blizu pota, ki sta mu služili za varno zavetje. Izpreže pse in jih priveže v krogu vsacega na eno drevo, v sredo pa postavi sani, kamor se vleže sam. Še prej pa vrže psom suhih rib in poklekne, da opravi po navadi svojo večerno molitev. Spoštljivo vzame iz nedrij lepo podobico Matere Božje in moli:

"O velika nebeška gospa, varuj me! Blagoslovi očeta Oronceva in kaži mi pot k očetu in materi!" Nato se zavije v gor-ko volneno odejo in sladko zaspi.

Ponoči sanja, da je na veliki ladji z očetom Oroncevom. Izvlekla sta iz morja velikega kita. Ko ga imata na krovu in ga ogledujeta, postane kar naenkrat velika mrtvaška krsta. Odpreta jo in notri naj-deta Tahkovega očeta in mater. Tahko se hudo prestraši, onadva pa odpreta oči in mu rečeta s sladkim nasmehom:

"Tahko, na svidenje v nebesih!"

Te besede ga zbodejo kot živ meč v srce in v tem strahu se prebudi... Pogleda okrog; psi so še vsi pod snegom in sladko spe. Premišlja, kaj neki pomenijo te čudne sanje. In vedno in vedno se mu vsiljuje misel in strah, da se je ljubljениm starišem morda kaj zgodilo. Skoči pokon-ci, poklekne in moli zopet pred podobi-co Matere Božje kot prejšnji večer. Po molitvi da psom še vsakemu košček ribe, malo zavžije i sam, nato jih pa upreže in požene dalje, dalje...

Ves dopoldan se nič ne vstavi, nepretr-goma nadaljuje težavno pot, dokler ne pride v malo trdnjavo Naluto, poleg kate-re je stala majhna indijanska vasica.

Tu je došel torej do reke Jukon, ob kateri se vleče pot še kakih sto ur. Predno pa gre naprej, se ustavi malo v vasi, kjer hoče poizvedeti, ni-li videl kdo iti tod mimo njegovega očeta. Morda izve vsaj odkod je prišel ali kam je šel? Pot drži tod mimo, morala sta iti torej na vsak način mimo Nalute.

Skrbno povprašuje vsakogar, ki ga sre-

ča a vprašuje zastoj. Nihče mu ne vé ni-česar povedati. Že hoče zapustiti vas ža-losten, da se je podrla tako lepa nada, ža-losten, da morda izgreši pravo pot, kar plane iz sosedne kočee velik pes proti nje-mu, ga voha in maja prijazno z repom ter se spenja dobrikaje se ob njem kvišku. Začuden gleda Tahko pri-jaznega psa in ugiba, odkod ga neki po-zna.

"Vasko!" vsklikne naenkrat, "Vasko, ali si ti? Kje je pa moj oče Takolag, Vasko? Išči, Vasko, išči!"

Vselej je ubogal pes na tako povelje in stekel za Takolagem, danes pa ne uboga, marveč nekam bolestno zatuli in obstoji pred Tahkom.

Medtem pa Tahko ni zapazil, da je stopil iz kočee velik častitljiv mož z dolgo bra-do in opazoval ves prizor. Zavrt je bil v gorak kožuh in ko je slišal, da kliče Tahko psa s pravim imenom, stopi k nje-mu in ga vpraša:

"Ali poznaš psa?"

"Seveda ga poznam," odvrne Tahko, "saj je naš pes; toda kje je pa moj oče? Če kaj veš o njem, prosim te, povej mi, ker ga iščem že tako dolgo."

"Ali si njegov sin? Kako pa to mo-goče? Pravil mi je vendar, da mu je uto-nil edini ljubljenec v morju."

"To je res mislil, toda vsi smo se srečno rešili. Sedaj mi pa povej, kje je moj oče, ali je tukaj?"

"Ne, tukaj, ga ni več," odvrne bell mož. "Lansko leto, ko se je vračal domov, je prenočil pri meni. Takrat sem kupil od njega tegale Vaska, ker sem rabil dobre-ga psa, da se morem voziti tod okoli in obiskovati Indijance po vaseh."

"Torej kupčujete s kožuhovino?" vpra-ša Tahko.

"Ne, nisem kožuhar," odvrne smeje se misijonar — bil je namreč katoliški du-hovnik — "marveč iščem duš, misijonar sem, doma sem na daljem vzhodu."

Tahko par ostrmi in stopi korak nazaj. Čez nekaj časa vpraša:

"Ali misijonar s križem?"

"Gotovo s križem! Glej ga, tule ga imam," odvrne misijonar prijazno in po-kaže na križec, ki mu visi okrog vratu,

Že ga hoče Tahko poljubiti, a vendar si še ne upa, ker dvomi, jeli res pravi duhovnik ali ne. Zato vpraša dalje:

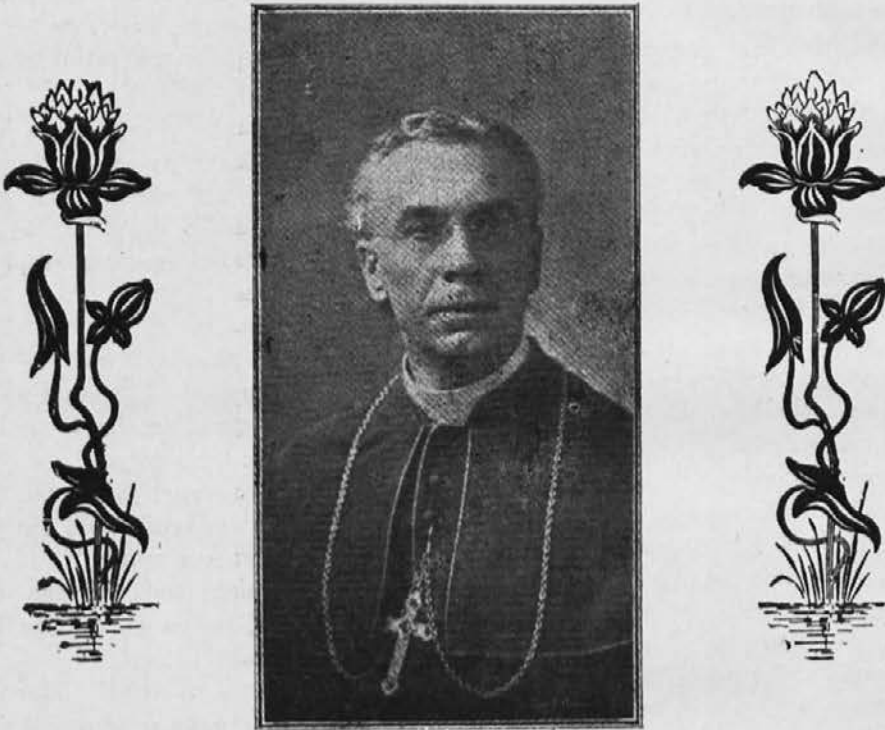
"Ali ljubiš tudi veliko nebeško Mater s Sinom v naročju?"

"Hočeš najbrže reči preblaženo Devecu Marijo. Da, ljubim jo prisrčno in častim iz vsega srca. V sobi imam njeno krasno podobo. Pa zakaj to vprašuješ?"

"Ker me je oče Oroncev, svaril, naj se varujem krivih misijonarjev, ki nimajo

ker sem našel sled za ljubljenimi starši."

"Bog blagoslovi tvoj prihod v mojo hišo," dé duhovnik in poda dečku prijazno roko. Nato odpre široka vrata majhne lope, ki je prizidana pri hiši, in pomaga dečku spraviti sani pod streho. Tudi pse spravi v gorak hlev in jim da suhih rib. Tahko se zelo čudi vsemu temu, ker pri njih si morajo naloviti psi sami hrane, le če so na potu, jim dajo malo jesti in to le enkrat na dan. Prenočiti morajo kar v prostem snegu. Še bolj pa se začudi

Rt. Rev. **JOSIP M. KOUDELKA**,
novoimenovani škof iz Superior, Wis.

križa in ne ljubijo Marije. Oče Oroncev je dejal, da ne poznajo pravega pota v nebesa. Ti pa si pravi misijonar in tebi zaupam."

"Stopi malo v sobo in odpočij se do jutri; veliko bi še rad s tabo govoril; vidim namreč, da te je Bog poslal k meni."

"Vsak dan sem molil in prosil Boga, naj me pripelje k očetu," odvrne deček, "in sedaj mi je uslišal vročo prošnjo,

Tahko, ko stopi v sobo. Zložena je kot vse indijanske le iz neotesanih debel in luknje so zamašene z mahom in brezovim lubjem, pokrita pa je s kožuho. A vendar je izredno okusna, snažna in svetla. Ima namreč na vseh stenah razven stene proti severu polno malih okene, ki so poprežene vsa s skoro prozornimi oluščeni ribjimi kožicami. Tega drugi Indijanci niso imeli.

(Dalje.)

Katoliški shod v Ljubljani

se je izvrtno obnesel. Tako velikanske manifestacije katoliške misli še ni videla Slovenija. Gospodje, ki so bili navzoči v Ljubljani te dni, so povedali, da kaj takega še nikdar niso videli, in si tudi nikdar misliti ni so mogli, da bi bilo med Slovenci sploh mogoče. "Krain ist klein, aber fein", je rekel nekdanji znani državnik v Dunajskem parlamentu! Krajnska je mala, toda izvrstna deželica! In to se je tudi pokazalo letos pri tem kat. shodu.

Ker nam manjka prostora, da bi podali obširno poročilo tega shoda, katerega bomo pa priobčili v Koledarju "Ave Maria", naj omenimo danes samo sledeče točke, katere izvajamo iz tega shoda!

1. Poglejte, kako strastno, kako srdito, kako fanatično pišeje slovenski liberalni listi po celi naši slovenski domovini proti veri, proti cerkvi in proti katoliški misli. Odpadle propalnice so si postavili za nalogo svojega življenja, podirati skalo sv. Petra mej Sloveci. Že so mislili, da je vse ljudstvo njihovo. Toda, kako britko so se varali! Iz odbora katoliške ljudske stranke je izšel poziv na ljudstvo, za katoliški shod! Kako gibanje na enkrat po celi deželici! da, po vseh slovenskih kronovinah! Kakor na komando vzdignil se je ves slovenski narod in prišel na ta poziv v Ljubljano. V resnici, s tem shodom je pokazala Ljudska stranka, da je v resnici ljudska, da ima v resnici skoraj vse Slovensko ljudstvo za seboj! Živela tako mogočna, tako krasno disciplinirana stranka! Živel katoliški duh med našim milim narodom!

Kajpada to je zbudilo par odpadnikov, ki so zatajili svojo mater Slavijo, ki so zatajili to, kar jim je dajala njih slovenska mati, ko jih je še pestovala v nje ljubezni polnem naročju.

In ker so se videli ti revčeki tako osamljene, tako poražene, mesto da bi plemenito, možato priznali: "res, ljudstvo ni naše," in mi nismo ljudski, mi nismo narodni, ampak protinarodni, so pa tako malenkostno tajili vpliv shoda, so pa kričali, kakor paglavec za zidom domačega vrta in metali kamenje na sinove lastnega naroda.

In tem nenarodnim narodovcem so se pridružili tudi uboge duševne revice, nekatere uredniki ameriških slovenskih listov in prežvečili fraze, katere so dobili v liberalnih slov. listih iz domovine. Duševne reve!

Ne, na stran s politiko! Na stran s strankarstvom! Kjer je narod v večini, tam biti je dolžnost vsakega pravega domoljuba. Če nosi kdo ne vem kako veliko narodno ime, ni to nič, ako pa nima naroda za seboj. Kjer je narod, tam so stvari narodne. Katoliški shod je bil zato v resnici pravi narodni shod slovenskega naroda, kjer se je zbrala večina slovenskega naroda in to povdarjamo! Mi smo narodni, ker je narod z nami, oziroma, ker smo tam, kjer je narod. Vsi brezverski narodovci ste pa srake s pavovim perjem. Sirote!

Zato živela slovenska sloga pod zastavo križa! Živela ta plemenita, ta navdušena edinost našega milega nam naroda v domovini, v kakoršnej smo ga videli pri katoliškem shodu! O Brezmadežna, prosi za svoj slovenski narod! Ohrani mu edinost! In sicer edinost v senci sv. Križa!

2. Drugo, kar mora navdušiti vsakega pravega rodoljuba, je bilo **Združenje vseh katoliških Slovanov pod eno zastavo.**

Zakaj smo Slovani povsodi tako tepeni? Ker smo needini, ker mislimo, da smo Slovenci en narod za se, Hrvatje en narod za se, Čehi en narod za se, Slovaki zopet drug narod za se, Poljaki zopet poseben narod! To je naredil naš sovragec, umetno nas je razkosal in vbijal nam je stoletja v glavo misel, da smo vsak za se narod, da smo začeli tudi pisati vsak po svoje, začeli pisati svoje slovnice. Toda ravno tisti, ki je mej nami največ to povzročil, je pri svojem narodu delal drugače, je združil Pruse, Plattdeutsch i. t. d., celo preje razkosano Nemčijo v eno veliko državo, v en velik narod. Kaj naj ostane tudi v prihodnje tako? Ne! Skupaj katoliški Slovani! skupaj pod eno zastavo! Bodimo vsak svoja družina, toda bodimo si **bratske družine**, bodimo po srcu, po veri, po jeziku eno!

Poglejte, kaj se prav kar godi mej Slovani! Na jugu bratomorni krvavi ples,

katerega so zaneli samo sovražniki iz Brlina. V Avstriji, na Hrvaškem pašuje mažaronski izdajica, komisar. Slovence tlačijo po Koroškem, po Štajerskem in Primorskem, da bi jih prej ko mogoče prodali Nemštvu ali Italijanstvu. Naše Prekmurske Slovence, tisoče izmej njih, so pripeljali na rob narodnega odpada. Poglejte mej Slovake. Tisoči, leto za letom propadajo v mažarskem nesnažnem morju. Poglejte na Češko, tam caruje cesarjev komisar. Poglejte na Poljsko, brat Poljak davi brata Rusina!

V tem pa skliče mali pritlikavec, namajši mej brati, Slovenski narodič vse Slovane na shod v daljno belo Ljubljano! Kaj ti pritlikavec, da si upaš kaj tekega storiti? In vendar, mali je, a junaški ta moj narod! In glejte! Odzvali so se Poljaki, Čehi, Hrvatje, da, zlasti Hrvatje. Doma se ne smejo shajati, da bi se navduševali. Mažar hoče spremeniti Hrvatsko v tužno pokrajino nasilja in krivice, kakor se naredili s Slovaki. Pa v Ljubljano! In bratje Hrvatje so se odzvali in prišli na tisoče v Ljubljano k Brezmadežni, k Slovincem, ogret se za nove boje, za nove zmage, katere treba priboriti, predno bo zasijala zlata sloboda ubogemu narodu. Turek jih je tlačil stoletja, komaj so se tega sovražnika rešili, je prišel pa brat Turka, enako krvoločan in brezčuten Mažar! O mili, hrvatski narod, le napij se novega navdušenja, le napij se novega poguma za boj za svojo staro "pravdo", da boš vstrajal in tudi končno zmagal. Pravica mora končno zmagati! Samo vstrajaj!

Da, ako pomislimo to stiskano rajo v srcu Slovenije, ako gledamo pred seboj slovesni trenotek, ko sta stala v objemu dva brata, katera je razločil samo sovražnik, in katera se zopet objemata in si staro bratovsko ljubezen obljubujeta in prisegata, katero pravo narodno slovensko srce ne zabije hitrejšje, ne zaplapolja v svetem navdušenju in ne blagoslavlja ta sveti objem! Da, Slovence in Hrvat, na uvijek brat i brat!

Ne dajmo se sovražnikom razločiti po kakih mejah neumnega dualizma! Kulpa naj ne bo "culpa", t. je uzrok naše ne-

edinosti. In naj postavijo mej Kranjsko in Hrvaško tudi kitajski zid, sto kitajskih zidov: bratje smo, in bratje ostanemo!

V resnici, o sveti trenotek, ko sta na kongresnem trgu stala dva naroda pred Brezmadežno in si prisegala zvestobo, novo zvestobo in novo ljubezen! Bodi pozdravljen ti sveti trenotek, dolgo zaželjeni!

Rojak, ali ti ne zaplapolja tvoje narodno čuteče srce, ako gledaš v duhu ta zgodovinski prizor? Da, da, žalibog, da imamo pri nas mej nami take pritlikavce, ki ne vidijo tako visoko, ki so tako majhni, da izza plank svoje omejenosti ne vidijo velike misli, ki je proslavljala svoj triumf v Ljubljani na kat. shodu. Ni treba vernega srea. Treba samo pristno slovenske narodno čuteče srce, da se pri teh slavnostih ogreje in navduši. Ako se komu ne gre za katoliško misel, pozdravljati mora slovensko, slovansko misel, katera je slavila v Ljubljani letos svoj velikanski triumf.

3. Torej, kar hočemo pibiti, je pa triumf katoliške misli mej Slovenci, ki je s tem shodom stopila še le prav za prav na plan v vsej svoji moči! O tem pa pri drugi priliki!

Katoliški slovenski shod letos v Ljubljani je bila velikanska manifestacija, je bil zgodovinski shod, o katerem bojo pozni zgodovinarji poročali, da se je vršil kot začetek nove dobe, novega narodne probujenja in vstajenja! — Dal Bog!

Slovan gre na dan! Toda Slovan more iti na dan le v senci sv. Križa, pod okriljem Brezmadežne!

Zato: Slovani v senco Križa! Pod okrilje Brezmadežne! Tu se bomo pa našli vsi skupaj! Materino srce je podlaga bratovske ljubezni in edinosti!

—o—

* * * Stori, kar veš, da je modro in prav in ne oziraj se na mnenje otrok in noreev. Bolj namreč se moraš pred samim seboj sramovati nepravlega dejanja, katerega storiš v suženjstvu drugih ljudi, kakor pa dejanja, katerega storiš iz lastnega nagiba.

Brez dela ni sreče.

Neka mati je vprašala sestro učiteljico za svet:

"Kaj bi dala učiti našo Mary?"

"Mati, verjemite mi, samo ena reč je za dekleta v resnici potrebna, da se jo v prvih letih mladosti nauče in brez katere nikdar v življenju srečne ne bojo, to je — **delati.**"

Koliko naših slovensko ameriških otrok je v sramoto in nesrečo starišem.

Zakaj?

Delati nočejo!

In zakaj tudi tvoj sin noče delati? Zakaj noče delati tvoja hči?

Ker jih tega nisi naučila.

Sedaj sta stara 16, 17, 18 let. Pa zaman! Pri nobenemu delu ne ostaneta. Po cele mesece ti pohajkujete doma. Ti se jokaš, se jeziš, jih rotiš, jih goniš od hiše. Zaman!

Mati, postoj in pomisli nazaj! Morda imata pa prav, tvoj leni sin, tvoja lena hči? Taka sta, delata samo to, **kar si jih ti naučila?**

Kaj si jih pa učila?

Postopati!

Bila sta oba že 12, že 14 let stara, prišla sta iz šole. Kaj je bilo? Ali si jih vprašala za njih naloge? Vsak je dobil kos kruha pomazanega z sirovim maslom in "želi" in — hajd ven. Deček na ulico igrat, deklica mej deklice na sosedov "porč." Na dan, ko ni bilo šole, sta vstala pozno, povžila zajuterk in hajd ven. Morda sta prišla za obed domov. Po obedu zopet ven do večerje, po večerji zopet ven.

Da, vsa otroška, prva, najvažnejša mladeniška leta preživela sta na ulici pri igri, v zabavah, pri tem pa imela vedno v ustih "gum", parkrat na dan "Ice cream". Ti si se pa sama doma ubijala in mučila z delom. Tako zna tvoj sin sedaj igrati izvrstno "balo", tvoja hčerka pa že zna vse skrivnosti ljubavnega življenja, vse oblike najnovejše mode. To sta se naučila, delati jih pa ti nisi učila, zato pa tega ne znata.

Razlaganje sanj.

Neki družinski oče, delavec v tovarni, je pripovedoval jutraj svoji ženi kako smešne sanje je imel zadnjo noč. V sanjah je namreč videl štiri podgane, ki so tekale okrog njega in sicer eno debelo, dve suhi in eno slepo. Ker je pa mož že večkrat slišal in v "sanjski bukvah" sam bral, da podgane pomenijo nesrečo pri hiši, se je teh sanj zelo bal in je v trepetu to pripovedoval svoji tudi prestrašeni ženi. Mali sinček, ki je tudi poslušal očetove sanje, se po kratkem povdanku postavi pred očeta in kakor egip-

tovski Jožef prične razlagati sanje: "Pa-pa, te sanje so resnične in tudi žalostne za našo družino: debela podgana je oni debeli saloner, ki ga vi redite in debelite s svojim zaslužkom, suhi podgani sva midva z materjo in slepa podgana ste vi." Če je bil sinček radi odkritosrečne razlage tepen, ne pove zgodovina, vsakdanja skušanja pa uči, da so take sanje le prepogosto tudi resnični pojavi v nesrečnih delavskih družinah. Nauk iz teh sanj lahko marsikoga izpametuje.

Slov. pevsko in dramatično društvo „Domovina“
v New Yorku, N. Y.

Slovcem v Greater New York!

Razmere v naši slovenski naselbini so se zadnja leta znatno spremenile. Večina Slovencev se je preselila sem v Brooklyn. Zato smo sklenili, da bo župnijska pisarna za vse Slovence, ki spadajo v slovensko cerkveno občino v New Yorku v prihodnje le na **21 Nassau Ave.** in nič več na 133 E. 2nd Street. Dokler se drugače ne uredi, ostane sicer slovenska služba božja vsako nedeljo ob 9. uri na drugi cesti, kakor do sedaj, toda duhovnik bo redno tam **samo ob nedeljah dopoldne**. Popoldanska služba božja bo pa tukaj v Brooklynu in ne več v New Yorku. Enako na spoved ob sobotah, hodite le sem v Brooklyn.

Kakor hitro se bo naše cerkve v Brooklynu oklenilo še več Slovencev, ki bojo sem redno prihajati na službo božjo, začeli bomo s posebno samo Slovensko službo božjo.

Zato, prosimo, iščite v prihodnje slovenskega duhovnika vedno le na:

21 Nassau Ave., Brooklyn, N. Y.

in **ne več** na drugi ulici v New Yorku.

Električne zveze se jako ugodne! Naša cerkev stoji v takozvanem Greenpointu, to je severno od Williamsburg mostu. Iz New Yorka se pride sem ali s Ferry iz E. 23rd Street ali iz E. 9th Street, oba Ferry-a prideta na Greenpoint Ave. Od tu so pa dobre vse "care" razun one, ki gre na "Calvary" pokopališče. Vse gredo čez Nassau Ave., tri "block"-e od naše cerkve. Kdor pa hoče priti od Ferry peš, je pa samo 9 "block"-ov treba iti.

Kdor pride iz New Yorka z električno "car"-o po mostu Williamsburg, naj takoj na Plaza, kjer se New Yorške "car"-e ustavljajo, vzame **Grosstown Car**, ki gre severno (North). Ta ga bo pripeljala na Nassau Ave.

Mimo nas vozijo še sledeče Brooklynske "car"-e: Graham, Coney Island (ki gre na 23rd St. Ferry), Union Ave., Manhattan Ave., Long Island City, in Crossstown Car.

Naša cerkev leži tik McCarren Parka, ki bo v malo letih središče Brooklynskega življenja. Prav tik cerkve, dva "block"-a proč stojita dva najvišja kotla gasove tovarne, ki se vidita od vseh strani Brooklyna, kakor New Yorka. Samo na ta dva kotla treba paziti, pa se prav lahko najde.

Naj omenimo, da so tu v Greepointu stanovanja **veliko ceneja**, kakor kje drugje v Brooklynu, zlasti pa v New Yorku. Tudi kdor si hoče postaviti lastno hišo, ima veliko udobnosti, kakoršnih drugje ni več. Loti so veliko ceneje, kakor kje drugje. Vendar ima kraj veliko prihodnost, ker v malo letih pride iz dveh strani iz New Yorka Subway, podzemna železnica, ki bo zvezala Greepoint z 42. ulico, in s 14., t. j. s središčem mesta New York. Ko se to zgodi bojo cene lotov, kakor hiš, poskočile morda za 100%.

Zato vabimo Slovence, da se kolikor mogoče naseljujejo in nastanjujejo bližje nas. Naši bratje Slovaki, katerih last je cerkev, vas bojo z veseljem sprejeli v svojo sredo. Ta mesec mislimo začeti tudi s zidanjem nove krasne, velikanske dvorane, z vso moderno opravo, kakor s telovadnico, kegliščem, kopališčem, krasnim odrom, kjer se bojo lahko vse, tudi največje, veselice vršile na zadovoljnost prirediteljev.

Toraj rojaki v prihodnje je **slovensko župnišče in slovenska župna cerkev za Slovence v Greater New Yorku** ne na 135th E. 2nd Street, ampak:

Franciscan Fathers

Nassau Ave.,

Greenpoint, Brooklyn, N. Y.

— o —

* * * O napakah navadno največ tisti govore, ki jih sami največ imajo.

Pozor!

Za prihodnje leto 1914. izdalo bo uredništvo zopet krasni

KOLENDAR "AVE MARIA".

Koledar "Ave Maria" bo veliko večji, kako je bil pa lanski "Koledarček", kakor po vsebini tako po obliki. Imel bo krasno vsebino in bo krasno opremljen.

Pisateljji, kakor Fr. Ks. Meško, Mati Elizabeta i. dr. so poslali svoje povesti in pesmi. Spopolnili smo tudi imenik slovenskih duhovnikov in župnij.

Koledar "Ave Maria" bo imel vsebino, da ga bojo težko pogrešali v vsaki slovenski hiši po širni Ameriki.

Cene boje:

Za naročnike, t. j. kdor pošlje naročnino za koledar skupaj z naročnino na list "Ave aria" 25c.

Enako stane Koledar "Ave Maria", ako se naroči pred 1. decembrom le 25c.

Za nenaročnike, na prodaj, je pa nizka cena 30c.

Ker smo jih dali le toliko natisniti, kolikor imamo sedaj naročnikov, in ker smo prepričani, da ga bo vsak naš naročnik hotel imeti, zato pozivljamo vse naročnike in nenaročnike lista, naj se požurijo z naročilom! Naročite koledar takoj sedaj.

Uredništvo "Ave Maria".

CERKVENA WEST.

Dne 5. novembra bo ustoličen na škofijski sedež v Superior, Wis., naš iskreno ljubljani prijatelj Rt. Rev. Josip Marija Koudelka D. D. — V vsej ponižnosti in hvaležnosti mu izrekano svoje iskrene častitke in mu želimo na težkem njegovom mestu vsega blagoslova in vse sreče! Priporočamo ga vsem dragim čitateljem v pobožno molitev. Ad plurimos annos!

LISTNICA UPRAVNIŠTVA.

Vse cenjene rojake v Clevelandu, O., kateri so plačali naročnino Evstahiju Brezovar, bivšemu zastopniku našega lista, prosimo, da nam pošljejo svoje naslove in potrdila, katera je prej omenjeni izdal

za plačano naročnino. Nam ni poslal Mr. Evstahij Brezovar nobenega denarja in tudi ne nobenega sporočila, da je denar prejel, pač so nam poslali nekateri stari naročniki pobotnice, da so plačali njemu naročnino. Da ne bodo naši naročniki pri tem trpeli škodo, na se takoj javijo, da se jim bode list pošiljal. Ob enem naznanjamo, da Mr. Evstahij Brezovar ni več zastopnik našega lista in mma nobene pravice več prejemati naročnino in izdajati tozadevna potrdila.

G. Jernej Škerjane, naš vrli zastopnik v Beadling, Pa., se je v jami ponesrečil, zlomilo mu je nogo že pred par meseci. Nahaja se še sedaj v bolnišnici. Priporočamo ga v molitev, da mu ljubi Bog skoraj zdravje podeli, da bo lahko skrbel za svojo družinico.

Rojake v New Yorku prosimo, če bi kateri vedel, v kateri bolnišnici je umrl meseca februarja l. l. Anton Plankar, doma iz Višnje gore. Župni urad v Višnji gori želi imeti mrtvaški list in se je tozadevno obrnil na nas, da mu ga oskrbimo.

—o—

VEČ LUČI! — NAROD, SPREGLEJ!

IZPOD VISLIC ali Naši ta rdeči. Slovenske mu delavstvu po Ameriki v pouk in blagohotno svarilo. Ponatisk iz "Ave. Maria". Cena 2c. — Dobe se tudi v hrvatskem jeziku.

SOMISLJENIKOM IN TREZNO MISLEČIM ROJAKOM!

Grozno je, kar počno z ubogim našim narodom nekatere propalice, nekaj v stari domovini propalih učiteljev in "študentov"? Kaj res ni več mož mej nami, ki bi stopili na noge in zaklicali tem modernim "janičarjem": **do tu in ne več dalje!** Slovenski pošteni možje kje ste? Zakaj molčite? Zakaj spite? Berite slovenske liste, kaj pišejo zoper to, česar varih bi vi morali biti kot slovenski katoliški možje?

Ali Vam ni mar, kako bojo živeli Vaši otroci? —

Kdor svojih svetinj braniti ne zna, ni vreden — da jih ima!

Ta brošurica ima namen prižgati več luči našim nesrečnim zapeljancem — takozvanim slovenskim socijalistom!

Razširite jo, somisljeniki, po vseh naselbinah! po vseh hišah! Nastavili smo zato tako nizko ceno, da bo vsakemu mogoče, nam pomagati jo zanesti v našo širšo slovensko javnost.

Cena posamezni brošurici je 2c.

Cena 10 istisom 18c.

Cena 50 istisom 90c.

Cena 100 istisom \$1.75.

Kdor jih pa naroči več kakor 100 dobi poseben popust.

Poština v te cene ni všteta.

Naroči se pri

"AVE MARIA"

21 Nassau Ave.,

Brooklyn, N. Y.